

Ode til Naturen.

Axel Madsen.

Store, hellige Natur,
Lad mig gaa i dine Spor!
For mig ved din milde Haand
Som et Barn i Ledebaand!

Naa jeg modig er og traet,
Dæk mig til dit Hjerte tot!
Lad mig smage Himlens Lyst
Med dit rene Moderbrust!

O, hvor saa at være nær
Dig, som mig har evig tær!
Lad mig gaa i dine Spor,
Store, hellige Natur!

Lidt om Opdragelse.

I sine "Dantebilleder" udtales Forfatterinden Ellen Key følgende Ord, som giver god Anledning til Ettertanke:

Hvert Barn er en ny Verden, en Verden, hvori ikke engang den ømmeest Kærlighed kan trænge ind. Hvor aabenet end det flare Øje møder vort, hvor tilstidsfuld den bløde Haand end lægges i vor — dette spæde Bøsen vil dog maaesse engang komme til at fortælle os om sin Barndoms Liden under, at vi behandler det efter den Anstuefe, at Barn er Gentagelser, ikke Originaler, ikke nye, vidunderlige Personligheder. Thi vel er Barnet til en vis Grad en Gentagelse af alle Tiders Barnenatur, men det er tillige — og det i uendelig højeste Grad — en aldeles ny Sammenføring af Sjælsgenster, med nye Muligheder til Aaval og Frejd, til Synke og Svaged. Dette nye Menneske skal under eget Ansigt, paa egen Rissko, lese Livet, det forfærdende, alvorlige Liv. Hvad der vil tunne tilføre dette af slabene Kræfter, hvad det vil komme til af ejer af Spænighed under Stæbens Ord, hvad Magt til at gøre og blive intetlig, det bør — foruden paa selve Naturen — i væsentlig Grad paa den Maade, hvor paa Opdragelsen behandler denne individuelle Barnenatur. Kun den der behandler et Barns Føleller, Villie og Ret med ganste de samme Hensyn som et voksendt Menneskes, og som aldrig lader Barnes Persontilhængelse andre Grænser end Naturens egne eller dem, der har gyldig Grund i Hensyn til Barnes eget eller andres Ret, kun den ejer den første Forudsætning for virkelig at opdraage. Opdragelsen bør være en Personlighedens Frigørelse også fra dens egne Lidenstabs Overherredommme. Men den bør aldrig stræbe at udnytte selve Lidenstaben, som er Personlighedens underste Kraft. At besejre den mulige Fejl i hvert af Sjælens Anlæg ved at fremstille det tilsvarende gode i samme Anlæg, det alene er en individuel Opdragelse, ved hvilken den unimiddelbare Indgriben funsider saare, lidt, Hjemmet, andelige Atmosphære, dets Baner og Bøster, næsten alt derimod. Opdrageren maa frem for alt funne vente, maa tunne beregne alle Virkninger for Fremtiden, ikke for Nuet. Han tror ofte, at han sparer Barnet for fremtidens Lidender ved at modarbejde dets "Enstidigheder", som det hedder. Han betænker ikke, at ved Forstaaing paa at winge Barnet i en modsat Retning af den, mod hvilken dets Personlighed peger, intet blot at forringe Naturen. Dog, ofte er det aldeles ikke nogen faaand Grundsætning, der er det afgørende, men tun dette, at man tankeløst holder fast ved det gamle Selvforsværtiesideal. Man underkuer Barnes Opdragelseshed og Horetagomhed, man saarer dets højeste virkelige Størshedsans; man over Bold mod dets mest personlige Ejendom, dets Omhedsbeviser; man tilfretterevier dets Modvillig, dæmper dets Henrykstelse. Under saadanne Angreb paa deres individuelle Bøsen, dets Føleller og Smag, er det, at de fleste Børn, men især de fleste Pigebørn, vofser op.

Det er en dyb psycologist Sandbed, at himmerig hører Barnene til. Thi ingen naar det højeste uden ved Enfold, Uverdighed og Gode til uden Bihenfigter at hænge sig helt for at naa sit Maal. Og dette er just Barnesindets Styrke. Har en Moder ved Opdra-

gelsen bevaret og til en bevidst Magt udvillet denne Styrke, da har hun givet Menneskeheden ikke blot et nyt Bøsen, men en ny Persontilhængelse.

Men Opdragelsen i Hjem som i Stole gaar ud mer og mer i modsat Retning. Spættelse af Personligheden er derfor Tidens store Onde."

Lust. Vis.

Den 23. Juli har nu været min Fødselsdag i 64 Åar, en Manddag, der ligesom har været uendt for Venner og Naboer. Jeg har hidtil fejret den i al Fredelighed blandt mine nærmeste, hvor jeg har mit Hjem, saa jeg har haft god Lejlighed til paa denne min Fødselsdag hertil at samle Tanterne og se tilbage paa de svundne Åar. Men Glemsomheden har saa ofte været en Hindring herfor.

Hver Gang man naar en Milepæl paa Livets Vandring hermed, burde man jo stande lidt og fige til sig selv: hvad har jeg nu udrettet i de mange Åar, jeg har i Verden levet? Naar man ser Saugen fra Jordelivets hermede, kan vi vel alle fige, naar vi kommer op i Alderdommen, at vi har udrettet noget, mer eller mindre. Selvfølgelig. Men skal man spørge sig selv: Hvad har du udrettet i de mange Åar til Guds Riges Fremmisse paa din Vandring hermede? Det vil Svaret for de fleste Menneskers Bedkommende sikkert blive: du har intet udrettet, og Svaret vil lyde til dem, som har udrettet lidt til Herrens Ere og Menneskers Frelse: du fandt have udrettet meget mere. Nu paa min Fødselsdag i Åar blev jeg uden Forventning overrasket ganste betydelig. Dog var det ikke det værste, der fandt indtræffe. Det var nemlig min Medarbejder i Søndagsstolen, Rasmus Brodmann og Anna Bille, der i Forening med Søndagsstolbørnenes kom for at ønske mig til Lytte. Men det var nu ikke alemt Hensigten med deres Besøg; thi ved samme Lejlighed overrakte de mig nogle smukke Præsenter samt Benge, hvorefter jeg selvfolgselig tætte. Saat vi os en Sang, Derefter holdt Brodmann Bon og talte tillige et Par Ord som rettede nogle Spørgsmål til Børnene. Etter en Sang. Derefter blev der saa Undsætning for Børnene til at lege. Siden blev der saa opvarret med Kaffe og Kage, som de havde medbragt.

Da jeg nu havde fåttet mig lidt efter denne Overraskelse, og det blev Aften, haabede jeg, naar nu Børnene og de voksne, som var til Stede om Dagen, git hør til, som man figer, fandt jeg saa Tid til at samle Tanterne lidt om Dagens Begivenheder. Men det fik jeg i Øjeblikket ikke Lejlighed til, thi da det blev Aften, kom det ene Køresto i højt det andet. Det var nemlig en Del af Menighedens Medlemmer, der kom for at ønske mig til Lytte. Da vi saa blest sammen, fik vi igen en Sang, og deretter talte Pastor Vig et Par Ord ud fra femte Mosebog 33. Kap. 27. Vers. Disse Ord var nu nærmest rettet til mig paa min Vandring til næste Milepæl. Og fandt jeg saa Raade til at vandre Bøen i en fast Tra og med den feste Forvisning, at hos den evige Gud er min Bosia, og naar jeg vander til den sidste Milepæl, jeg da kan havne i hans evige Arme. Ja, hvilken Glæde!

Herved vil jeg slutte med en højst virkelig Storhedssans; man over Bold mod dets mest personlige Ejendom, dets Omhedsbeviser; man tilfretterevier dets Modvillig, dæmper dets Henrykstelse. Under saadanne Angreb paa deres individuelle Bøsen, dets Føleller og Smag, er det, at de fleste Børn, men især de fleste Pigebørn, vofser op.

Bentligt
Johan Jørgensen.

Folkestole og Barneugubstjeneste. W. H. B. Hansen. Med et Tilleg 79 Sider. I Omslag 20c.
Danish Luth. Publ. House
Blair, Nebr.

Blandinger.

Poesiens Magt. Der lever de engang to Mænd. Den ene havde arbejdet sig op paa en Ministerstaburet. Mange sure Timer havde han haft, for han nærede saa vidt. Men nu nød han i rigeste Maal Blægens Sødme.

I hans Benteværelse sad der altid fuldt af ydmige Ansægere, og hvor han gif og stod, hilste han med Werbødighej.

Han forte sig med megen Bærdighed, og hans Ansigt var ofte præget af dyb Bethyring, thi han saa, at et helt Højs Belford højede paa hans Skuldre, og han var i sit Inderske overbevist om, at alt, hvad han sagde og gjorde, havde historisk Betydning.

Til sidst troede han, at han var større og strogere, end Holt er fæst; og i denne Tro døde han højst og selvstifteds.

Men da en Mennetealder var gaaet, var der ingen, som mindedes hans Naam.

I biografist Lettsiton sit han kun et Par fattige, forretningsmæssige Linjer. Fødselsaar og Dødsdag og Portefeuillens Art, — det var alt.

Om alle hans kluge Handslinger og vise Taler — ikke et Ord. Ja, end ikke om hans mange Ordener, hvorfra flere var overtrukne ham egenhændigt af udenlandste Souveræner, stod der en Statuse.

Sæaledes forgaar Verdens Hæghed.

Men i det samme Land levede der paa samme Tid en fattig Mand. Han var uskudt af de fleste, og han havde ingen som hæftet Forhjemmelte af, at Landets Be og Vel var afhængige af ham.

Han pløjede sin Mart, gravede sin Have, og engang imellem trælede han en munter, lille Bille. Han fandt sig over Solsortens Flot, Blomsterne paa Grøftekanten, den grønne Stov, de hvide Sommerstyer og et godt blaa Hav, og han sang sin Glæde ud.

Og saa hændte det, at en af disse Småvifter sloj viden om Land. Den ionede fra Mart og Lade. Sangforeninger indviede den, Købstadsforeninger fattede Triller til den, og Mælstedengene stjede Melodien, saa det singrede blandt de høje Huse.

Og da den fattede, uskudte Sang, der døde, var den lille Bille blevet højet af ham.

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Hvad har du udrettet i de mange Åar, jeg har haft?

Latteren hølgede om den unge Mand, da han henværdig fortalte, at hans Venstæder var hjælpeade. „Hvem Potter har gjort dette?“ udbrænde han.

„Undstyld, Mr. Grosserer“, svarede R. alvorligt og trædte bort fra frem for Selstabet. „Jeg har tilfældt mig at afstole Deres Personlighed, for at jeg ikke etterstalbrande mine fingre paa Deres rødgloede Peng.“

Grosserer saa meget flor ud, da han trak Pungen frem for at betale.

Hvorfor de græd.

To Indianere var til Middag hos deres „Store Fader“ i Washington. Den ene saa en Sennopstrætte, troede det var en særlig udspillet Delitatis og tog sig en vældig Mundfuld.

Den starpe Sennop brændte stærkt paa Tungen; men Hesten fortalte ikke en Mine, dog funde det ikke undgaaas, at Taarerne traadte ham i Øjnene og løb ned ad Kinderne.

— Hvorfor græder du, Gule Hund? spurte en gammel Hovedmand sin unge Stammefænde.

— Jeg græder ved Tanzen om min Fader, der, som du ved, forstyrrelig er drænet, sovred den unge.

Om alle hans kluge Handslinger og vise Taler — ikke et Ord. Ja, end ikke om hans mange Ordener, hvorfra flere var overtrukne ham egenhændigt af udenlandste Souveræner, stod der en Statuse.

En Stund efter langede den gamle gravitetist til Sennopen og flugte ligeledes en hel Steinfeld. Han blev sidder ganste rolig, men en jung Taare løb opgaa ham ned ad Kinden.

— Hvorfor græder du, Staaende Øfe, saa bitterligt? spurte den unge deltagende.

Den Alsborg betragtede lange Spørgeren og sagde da endelig tosigt:

— Jeg græder, fordi jeg bellaer, at du ikke dræned med din Fader!

Kong Haakon og hans gamle Lærer.

Kong Haakon har ikke glemt sine gamle Venner nede i Danmark, selv ikke i disse kejedes Kroningsdage. Som et Bavis herpaa fanføres, at den betydelige Underofficer, Sangforeninger indviede den, Købstadsforeninger fattede Triller til den, og Mælstedengene stjede Melodien, saa det højt i disse Dage har modtaget et Brev fra ham, hørt laa et Fotografi understrevet „Carl 1906“.

Mr. Goldberg har været Kong Haakons Lærer. De mødte hinanden i Åar ved Holmenolle — Løbene. Genfynet var paa begge Sider meget højstliget, og Kongens sidste Ord var: „Se op til mig!“

Selvfølgelig stundte Mr. Goldberg sig at modtage Indbydelsen, og nogle Dage efter sad Læreren og hans tidligere elev igen sammen i en lun Paßflar. Mr. Goldberg blev ved denne Lejlighed præsenteret for Dronningen, og den lille Kronprins blev højet ind.

Da Mr. Goldberg forlod de Kongelige, lovede Kong Haakon, at han vilde sende ham et Fotografi af sig selv, „men jeg understri